

Blitz: Fotografi - nu med filter

Nyt fototidsskrift byder på masser af godt fotostof, men p.t. lidt for mange akademiske prætentioner.

Filter - for fotografi #1. Red. Mette Bersang, Camilla Kragelund, Morten Krogh Petersen, Cecilie Mejer og Sabine Nielsen. 117 sider. 90 kr. Magasinet forhandles via www.udenfilter.net og kan købes i udvalgte gallerier, museer og boghandlere.

Af Leonora Christina Skov

Det siger vel et eller andet om fotofeltets magi, at denne anmelder netop har surfet fra fotokunsthjemmeside til kunsthjemmeside og tilbage igen som en bi blandt alt for mange blomster. I tre stive timer. Egentlig skulle jeg bare finde Loretta Lux-fotografiet af den trommende yngling, der pryder anmeldelsen her. Men så blev jeg afledt af kunstneren Audrey Kawasaki, der blandt musikconnoisseurs er kendt for sit omslag til Alice Smiths fremragende, Amy Winehouse-lignende (og herhjemme totalt ukendte) debutalbum *Lovers, Dreamers & Me*. Som xxx-antal andre linker Kawasaki nemlig til Loretta Lux, og pludselig var min skærm fyldt med Kawasakis douce kvindeportrætter på baggrunde af træ med tydelige årer samt lange lister med links til hvem som helst med fotolinsen, penslen og manipulationstalentene på rette sted.

Man har således meget at takke Loretta Lux for, hvilket den fire kvinde og en mand store redaktion af fototidsskriftet *Filter - for fotografi* utvivlsomt vil give mig ret i. De har nemlig smækket hendes trommende barn på forsiden af jomfrunummeret, der, som pressemeddelelsen en smule outdated formulerer det, vil »tage pulsen på den aktuelle fotoscene« og »kigge på fotohistorien med et nyt blik.« Der er dog intet som helst outdated over første nummer af *Filter*. Tværtimod er tidsskriftet fra yderst til inderst flot layoutet og kompromisløst æstetisk. Trykt på en kombination af lækkert blankt og mat papir - i farver naturligvis - og fyldt med skæve artikler og portfolios med up and coming og etablerede fotokunstnere.

Denne gang er temaet »fotogen«, og man kan for eksempel blive klogere på Blindeinstituttets tidligere praksis med at fotografere blinde for at lære dem at se seende ud (!), Kate Moss' fotogenitet - selv når hun spejler sig i mørke, Euromans moderedaktør Chris Pedersens tanker om hvad og hvem, der er fotogene, den Cavlingprisvindende fotojournalist Miriam Dalsgaards holdning til æstetisering af pressefotografiet og den oversete genre, dødsleje-fotografiet, som identitetshistorisk spejl. Og så er der naturligvis fotografier en masse.

First up Shoichi Aoki, der, som *The Sartorialist* i New York, er verdenskendt for sine gadefotografier af mennesker med stil. Mens *The Sartorialist* netop er stemt ind som én af verdens top 100 design influences af *Time Magazine*, har Aoki i årevis dokumenteret unge, subkulturelle menneskers stil i Tokyo. Blandt andet i modemagasinet *Fruits*, der siden har kastet flere bøger af sig. Vi stifter også bekendtskab med en serie sært anmassende børneportrætter af norske Mari Slaattelid, Magnus Cederlunds fotografier af marginaliserede eksistenser, kunstneren Signe Vad, der som en anden Cindy Sherman foretrækker at fotografere sig selv, hollandske Diana Scherers *Mädchen*-serie af en liggende/stående/fritflyvende, rygvendt pige og førnævnte Loretta Lux. Hun er særlig kendt for at manipulere sine børneportrætter, så podernes hoveder og øjne fremstår større, deres tøj lidt for småt og deres teint som porcelæn, der matcher de ofte retro baggrundsscenerier. »Det giver billederne en sær stemning af ikke at repræsentere virkelige børn, men særlig livagtige dukker,« skriver Mette Bersang i sin glimrende artikel om kunstneren, og det kan der ikke være to meninger om.

Som det nok fremgår, kan De roligt give *Filter* nogle timer af Deres tid, hvis De holder af at fortabe Dem i kunstfotografiets forunderlige verden - og måske særligt hvis De holder af at få faktiske fotografier mellem hænderne fremfor blot digitaliserede versioner på Deres skærm. Billigt er tidsskriftet oveni. Sølle 90 kroner,

og hvordan det kan løbe rundt, vides ej, men i hvert fald må man formode, at redaktionen og skribenterne får kroner nul for deres arbejde.

Det er så både en styrke og en svaghed, fornemmer man under læsningen. Styrken er helt klart, at tidsskriftet er frembragt af fotoentusiaster med masser af gode ideer på foto- og artikelsiden og masser af lyst til at udfordre og oplyse læserne. Ulempen er til gengæld, at man næppe har kunnet sende artiklerne til ti gange om- og gennemskrivning, selv om det i flere tilfælde ville have været svært velgørende.

For hånden på hjertet: Skal Filter nå ud til et publikum, der ikke nødvendigvis har læst moderne kultur og kulturformidling på universitetet og/eller dyrket fotografi på professionelt plan, skal der nok skrues op for formidlingen og ned for de akademiske præentioner. Meget få gider læse en hel artikel skrevet i passiv. Eller en artikel, der ordgejler deruda, som det for eksempel sker i Svala Vagnsdatter Andersens artikel om Kate Moss («Kate Moss er umulig at fotografere. Ikonet virker som et billede, der suger billedligheden til sig, og som dermed kondenserer, hvad det vil sige at være billede og eksistere på billedpræmisses i en visuel kultur» osv. osv.) Denne ordgejlen står desuden i grell modsætning til, hvad jeg må gå ud fra er en redaktionel prioritering, nemlig påfaldende korte artikler og adskillige portfolios uden ledsagende tekst overhovedet. I sig selv en glimrende idé. Det meste kan siges langt kortere, end det bliver sagt i landets fagtidsskrifter, og fotografierne skulle jo gerne tale for sig selv.

I et par tilfælde kunne man dog godt have brugt et par ledsagende kommentarer. For eksempel vil jeg rigtig gerne vide mere om Mari Slaattelids og Diana Scherers pigeportrætter, end fotografierne giver fra sig, og endelig synes jeg nok, at hele udvalget kalder på et par refleksioner over det iscenesatte og lettere eventyrlige børnefotografi. For det er da påfaldende, at hele fire af tidsskriftets kunstnere arbejder specifikt med genren, ligesom man vel dårligt kan se bort fra, at deres udtryk minder såre om forståeligt hypede billedkunstnere som Julie Nord og Kathrine Ærtebjerg.

Så hvorfor vil så mange af os se på eventyrbørn lige nu? kunne man spørge, og er det, når alt kommer til alt, cutting edge med så mange af dem i det samme tidsskrift?!

Weekendavisen, 11. januar 2008.